

CE ESTE UN PSEUDONIM, DOI.

Ce este un pseudonim ?

Pînă mă voi uita în dicționar, cred că un pseudonim este o mască. Poate fi una de carnaval Venețian, de carnaval Brazilian, sau de Halloween. Una elegantă, una excentrică sau una înfiorătoare. Este partea de basma cu care beduinii deșertului, își acoperă fața pe timpul furtunilor de nisip.

Este clapa de blană a căciulii rușilor traitori in Siberia, clapa ce se trage pe față cînd viscolul fugărește stepa cu gerul lui biciuitor.

Un pseudonim este acel văl cu care musulmanii acoperă fețele nevestelor prea frumoase sau prea urîte.

Un pseudonim mai este gluga aceea din basme care te face invizibil față de toți. Devii invizibil și față de dușmani și față de prieteni .

Este fulgarinul cu care te adăpostești de furtună, alături de tine însuți...

Iată de ce ași putea asemui “pseudonimul” cu o haină.

Dar nu în sensul în care nevoia de protecție s-a transformat în Modă. Pentru modă, ne cheltuim banii să ne îmbrăcăm mai bine ca ieri, mai bine ca altul, mult mai bine decît în tinerețe...

Din vanitate, de dragul poziției sociale. Să ne deosebim prin haine.

Să arătăm cine suntem pe altă cale, de asta ne acoperim.

Ne mai acoperim și pentru ca să nu facem nudism sentimental !! Să nu ne arătăm pe fața sentimentele adevărate. Ne acoperim ca să nu recunoaștem că iubim : Eu ?! Nu-I adevarat !! Nu eu ! Eu, NU !

Pseudonimul este o formă de emigrare.

Ceri azil in casa altei identități .

Te străduiești să devii cetățeanul unei alte personalități.

Pentru asta cauți în tine resursele posibilei adaptări la o realitate la fel de străină ție ca și pseudonimul pe care ți l-ai ales. Asta în cazul în care nu ți s-a fabricat după îndelungi dezbateri, un nume “de scenă” cu rezonanțe exotice.

Dacă vorbim însă despre un nume pe care ți-l alegi singur, începi să te apropii de cei care formează un alt fel de colectivitate : atunci strădania ta seamănă cu lupta celor care caută să-și schimbe

orientarea sexuală dacă nu chiar sexul : te închipui pe tine un “cineva “ de care te simți lipsit.

Pseudonimul este o ascunzătoare. De ce ne ascundem ?

Ne ascundem din frică. Numeri pînă la 3 și te ascunzi ca să nu te prindă nimeni. Fie el și degetul după care te ascunzi. Este locul de sub pat unde mă ascundeam cînd eram copil, să nu mă găsească Bau-Bau.

Nimeni nu știe exact cum și l-a imaginat pe Bau-Bau cel care l-a creat. Iar eu nu știu cine a creat acest personaj menit să înspăimînte pe copii neascultători. Și nu-mi mai aduc aminte de ce trebuiau speriați viitorii oameni mari cu un monstru gata de atac de vreme ce motivele de teamă în fața vieții stau oricum pe locurile lor, la pîndă...

Frica e un monstru cu niciodată același număr de capete.

Altfel spus, frica este un monstru hîd cu un uter flexibil care naște mereu, fără sămînță străină , alți monștrii cu niciodată același număr de capete. Frica se înmulțește prin autodiviziune. Prin sciziparitate. De aceea ne ascundem să nu ne vadă, să nu ne prindă, să nu ne ardă cu duhoarea focului scuipat.

Să nu ne muște. Să nu ne înveninăm și mai rău sufletele.

Despre frică se poate scrie o bibliotecă întregă de cărți : eseuri, poeme, proză scurtă, dramaturgie, romane, tratate, biografii, lucrări de doctorat. Despre frică te poți lamenta, revolta, preface doct sau ignorant. Degeaba. Monstrul fricii se autozgrăvește pe pereții gîndului nostru și ori cu ce am acoperi acei pereți,”pictura” iese la iveală, de obicei atunci cînd te aștepți mai puțin .

Prietenii mei din România Gabriela Sauciuc Cicone și Marian Stere au scris un cîntecel adorabil pentru copii “Nu-mi e frică, nu-mi e frică de Bau-Bau “ . Merge la copiii care au părinți buni. La noi, la adulți, la oamenii mari, nu merge. Nouă ne este frică. De un băutor de alcool, de un soț rau, de un șef care dă faliment, de lipsa banilor, de războaie, de cutremur și molime. De suferința prin Boală, de operații, de spitale, de doctori, de infirmități. De trădările dușmănoase ale celor din jur.

De orice fel de Tsunami. De Singurătate...

De a fi Singur în fața oricărui cataclism.

Ne mai este frică de războiul cel dintre noi. De vanitatea, invidia sau răzbunarea celui care nu suportă că trăiești pe aceeași Planetă cu el.

De cele mai multe ori avem dreptate să ne temem .

Și atunci ne ascundem.

Sunt glorificați eroii care se jefesc pentru o cauză : ei își înving frica luptînd și ridică la nivel de ideal, victoria asupra unei cauze. Nu de puține ori prin jertfa personală, dacă nu direct prin moarte.

Au parte de o “moarte bună” cum spun americanii. Dar, să ne uităm bine înlăuntrul nostru : fiecare dintre noi este un erou și încă unul mare : măcar că ieși iarna pe strada plină de polei să te duci după pâine, după un medicament și tot ești un erou că te-ai întors acasă fără să-ți rupi toate oasele. Mai ales dacă îi cumperi și vecinului o pâine și un medicament.

Culmea este că fiindu-ne frică, luptăm toată viața cu frica și de cele mai multe ori învingem !

Înaintăm călcând pe fringhia întinsă la înălțime, făcând echilibristică cu sacoșele mai mult goale în mâini și ajungem la celaltă platformă întregi. De obicei nu avem plasă dedesubt.

În tot acest timp ne însoțește câte o mică ascunzătoare în care ne odihnim : un amor secret, o mică păcăleală făcută cuiva apropiat, o vacanță sau o afacere în care ne-am cheltuit toate economiile și împrumuturile fără să știm ce va fi mâine, o minciună menită să ne salveze social sau personal . Ascunzătoare pe care o păzim de frică să nu dea cineva de ea !

Un pseudonim , este locul secret în care am ascuns păpușa, soldatul de plumb sau telecomanda de la jocurile video.

Este speranța că dacă am pierde tot, ne rămîne undeva, ascunsă, o rezervă de speranță pentru zile negre .

Un pseudonim este o altfel de carte de vizită, una simbolică.

Ne prezentăm în jurul nostru, printr-o explicație:

am aflat cine sunt , știu cine vreau să devin.

Eu, sunt Agar, sclava egipteană care fără să fi avut vreo vină sau vreun merit, I-a dăruit lui Avraam un fiu, înaintea soției sale Sarah. Apoi, a fost alungată. Dumnezeu a binevoit ca ea să supraviețuiască împreună cu fiul ei traversării deșertului, devenind astfel strămoașa unui neam nou de oameni.

La rîndul meu, ași vrea să devin maica unui neam de oameni care doresc să împărtășească și altora, în sinceritate, ceea ce au învățat din greșelile trecutului .

Pentru că au supraviețuit cu folos propriului destin.

În cele din urmă, pseudonimul este un camuflaj pe vreme de război .

Mă refer mai ales la războiul Omului cu Răul. Cu principiul răului. Atunci, masca noastră seamănă cu vâlul de dantelă pe care unele femei credincioase și-l pun pe cap atunci cînd intră în Biserică. E același lucru cu șalul de lînă, cu tichia sau pălăria cu care bărbații se acoperă cînd intră în orice fel de Templu în care se consideră o formă

de respect să te prezinți în fața lui Dumnezeu cu capul acoperit . Nu spun că cei care , dimpotrivă, își descoperă capul în fața lui Dumnezeu cu profund respect nu s-au apropiat cu Credință de Dumnezeu.

Personal, sunt convinsă că Dumnezeu este Unul Singur pentru noi toți.

Ne certăm pe Reprezentanții Lui, pe Trimeșii Lui, pe Cuvintele Lor adresate fiecărei comunități Umane în parte și mulți nu acceptăm că de fapt, Legile lui Dumnezeu sunt aceleași pentru noi toți.

La noi toți s-a referit Isus Christos când a spus : “Feriți-vă cei chemați la Masa Mielului”. Altarul pe care se oficiază Sfânta Jertfă, este în Bisericile, în Templele celor care-L caută pe Unul Dumnezeu .

Bisericile sunt ascunzători dar adevărata Ascunzătoare este Credința.

Cu Credință ne concentrăm ca să ne putem adresa Bunului Dumnezeu. Cu credința că ne vom putea trimite gândul pînă în spațiul Casei Sale, că speranța din gândul rugăciunii noastre va bate cuviincios la Ușă, că I se va deschide și I se va acorda atenție. Ajutor.

Cu Credință venim să ne ascundem amarurile sub Mantia Spirituală a Bunului Dumnezeu. Să-i spunem Lui ce ne doare.

Să avem un Prieten Căruia să-I putem dezveli fără frică pliurile mototolite ale sufletului încercat de griji, fără frica de a ne vedea desconspirați, trădați, păcăliți.

Unora dintre noi, ni se oferă protecția în fața Răului : ne ascunde Dumnezeu pînă trece urgia. Numai El știe pe cine alege ca să-l ascundă. Și de ce.

Doamne, ascunde-mă sub acest pseudonim :
Corinne Agar.